

Немовби й світу вже нема

Микола Руденко

Немовби й світу вже нема —
Ані Москви, ані Парижа.
Є тільки хуртовина хижа
Та ця серед снігів тюрма.

Можливо, отаким було
Середньовічне городище...
А хуртовина виє, свище —
Природи хаотичне зло.

Від міст відвикли ми давно —
Вони для нас такі далекі...
Хто тут наглядачі, хто зеки —
Для хуртовини все одно.

Пурга мете, мете, мете —
А я вже за бараком бачу,
Як здобуває люту вдачу
Щось волохате і круте.

Воно, йдучи за небосхил,
Іще істотою не стало.
Але йому уже замало
Руйнацій, крові та могил.

Природи хаотичне зло —
Воно ще втілення здобуде.
У ньому корінитись буде
Все те, що в таборах жило.

Це дух і кров, це їжа та,
Що батько-зек спіймає в мисці.
І зек заплаче у колисці,
І брата-зека привіта.